

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Necessitate Et Modo Ministrandi Sacramenta Tempore pestis

Chapeauville, Jean

Mogvntiæ, 1612

24. Quid censendum sit de modo ministrandi illoru[m], qui in casu pestis absoluunt pœnitente[m] his verbis: absoluat te Christus, vel Deus te absoluat, vel absoluaris à peccatis tuis, vel, remitto ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-41077

QVÆSTIO XXIV.

Quid censendum sit de modo ministrandi illorum,
qui in casu pestis absoluunt poenitentem his verbis:

Absoluat te Christus: vel, Deus te absoluit,

vel, absoluaris à peccatis tuis: vel,

Remitto tibi peccata: vel, Sa-

cramentum absoluti-

onis tibi impē-

do?

Quæstionis explicatio.

Certum est, formam huius sacramenti consistere in his verbis; *Ego te absoluo*: quamvis & in illis tribus verbis tantū duo sint de essentia, *Te & Absolua*, vt (4) Sotus ^{2 dist. 14. q. 1. art. 3.} bene notauit: nam tantundem significabis si dicas, *Absoluo te*, ac si dixeris, *Ego absoluo te*. Potest vero in casu pestis ex nimia animi perturbatione accidere, parochū non vti verbis consuetis, sed aliis atque aliis, & præsertim in quæstione propositis, de quibus forsitan non immerito quis dubitare possit, an modus sub illis verbis ministrandi probandus sit vel reprobandus?

Responsio.

Primo. Modus absoluendi per hæc verba: *Christus te absoluat*: est reprobandus. Re-

R 4 probat

a *Opus. 22.*

probat illum D. Thomas (a) ex professo in suis opusculis, & vocat præsumptuosum & temerarium, potuisset & erroneum appellare: nam effectus sacramenti, atque adeo actus ministri, tali forma verborum debet significari, qualis ex scriptura & vsu Ecclesiæ habetur; talis autem in proposito est illa, quæ continetur verbis indicatiui modi: (*Ego te absoluo.*) non autem illis deprecatiui, (*Christus te absoluat.*)

b *In 4. sent. dist. 18. lit. F.*

Secundo: Modus absoluendi p illa verba, (*Deus te absoluit.*) quæ sunt præteriti temporis videtur similiter reprobandus, & fauere opinioni Magistri (b) Sententiarum, qui docuit per illa verba (*Ego te absoluo.*) nequaquam significari, quod ipse sacerdos absoluat à peccatis, aut remittat peccata, sed sensum esse: Ego te à peccatis à Deo absolutum esse dico: quæ opinio vel verius error ab omnibus reiicitur, & merito: nam pugnat cum ipsa Scriptura, & auctoritate Sanctorum Patrum, qui aperte docent, sacerdotem ipsum saltem vti causam instrumentalem per sacramenti ministerium remittere peccata, idque per formam proprie significari, cõformiter ad verba Scripturæ:

c *Matth. 18.*
d *Ioan. 20.*

Quaecunq; (c) solueritis, &c. & Quorum (d) remiseritis, &c. quæ proprie & simpliciter, vti sonât, intelligi debêt, vt posset autoritate sancto-

sanctorum Patrum ostendi, si suscepta breuitas hoc permetteret.

3. Modus absoluendi per illa verba: (*absoluaris à peccatis tuis*), probari potest, & nominatim probatur à (a) Soto, quia hic modus formæ imperatiuus tantundem valet in re, quam indicatiuus, vt ex forma baptismi Græcorum colligi potest, qui ab ecclesia censentur vere baptizare, quamuis vtantur verbo imperatiuo, *Baptizetur seruus Christi*.

a In 4. dist.
14. q. 1. art. 3.

4. Modus absoluendi per illa verba, (*remitto tibi peccata*) tolerari potest, & probatur à Caietano apud D. (b) Thomam, quia illa tantundem significant, ac (*absoluo te*).

b 3. p. q. 24.
art. 3.

5. Modus quoque absoluendi per illa verba: (*sacramentum absolutionis tibi impendo*) similiter probari potest, vt speciatim notauit Caietanus, quia quod ad rem attinet, tantundem ac illa (*absoluo te*) significant.

Dices: Peccatne, qui his etiam probatis modis absoluendi vtitur, ommissa consuetudine ecclesiæ forma?

R. Peccat quamuis non mortifere, si vt casus ponit mutatio fiat ex inaduertentia vel perturbatione animi, possit tamen esse mortale ratione alicuius scandali, vt si inde putaret pœnitens, inquit Sot. sacerdotem sibi nolle beneficiû absolutionis impedere.

R 5 QVÆ